

**Chương 464: Thảm Hoạ Cổng (16) - Gia Tộc
Saint-Owan**
(Số từ: 3506)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:47 PM 16/06/2023

Đế chế đã cố gắng bảo vệ thủ đô hoàng gia và có thể trực tiếp kiểm soát phần nào các vùng lãnh thổ, giống như một số quốc gia kế thừa hùng mạnh đã cố gắng bảo vệ thủ đô và các thành phố lớn của họ.

Trong khi nhiều quốc gia kế thừa đã bị phá hủy, vẫn còn một số quốc gia tồn tại và cố gắng bảo vệ thủ đô của họ.

Công quốc Saint-Owan cũng là một trong số ít quốc gia đã bảo vệ thành công thủ đô của mình.

Điều này cũng có nghĩa là, ngoại trừ thủ đô, Công quốc Saint-Owan đã thất bại trong việc bảo vệ tất cả các khu vực khác.

Vùng đất của ma thuật.

Ngoại trừ Đế chế, đây là quốc gia thông thạo ma thuật nhất, và Công quốc Saint-Owan, nơi đã sản sinh ra nhiều pháp sư xuất sắc, vẫn có phong độ tốt ở thủ đô bất chấp Sự cố Cánh cổng.

—Thủ đô của Công quốc Saint-Owan, Arnaka.

Không giống như thủ đô Gradias của Đế quốc, Arnaka không phải là một thành phố đã mở rộng một cách kỳ lạ do dòng người tị nạn.

Harriet và tôi [dịch chuyển tức thời] đến một con hẻm ở Arnaka và đi ra đường.

Chúng tôi có thể thấy rằng thành phố Ma thuật rực rỡ một thời đã bị biến thành một pháo đài.

Những bức tường dày bao quanh thành phố, nơi trước đây không có tường thành, và cách đều nhau, những tòa tháp cao được dựng lên dọc theo các bức tường.

Tuy nhiên, không có tháp canh nào được lắp đặt trên đỉnh của những tháp này để do thám; thay vào đó, một viên pha lê xanh khổng lồ lơ lửng giữa không trung ở trên cùng.

"Các tòa tháp... chúng có vẻ giống nhau."

"Ừm, có lẽ là như vậy."

Chúng tôi chỉ có thể cho rằng chúng tương tự như những tòa tháp dùng để đánh chặn quái vật khi chúng đến gần thành phố.

Harriet và tôi đã ngụy trang bằng chiếc nhẫn của Sarkegaar và Harriet đã thay đổi diện mạo của cô ấy bằng một Ma pháp ngụy trang và mặc một chiếc áo choàng, vì vậy những người trên đường phố không nhận ra chúng tôi.

Các quốc gia đã thành công trong việc chỉ bảo vệ thủ đô của họ hầu hết đã trở thành các quốc gia thành phố.

Arnaka cũng không ngoại lệ.

Người tị nạn đã không đổ xô đến đây bởi vì hầu hết những người tị nạn đã tập trung tại thủ đô để quốc.

Một thành phố chỉ quản lý để duy trì thủ đô của nó. Không thể biết tình trạng tự cung tự cấp lương thực của họ ra sao, nhưng chúng tôi không thể

nhìn thấy sự đói khát trên khuôn mặt của người dân.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là hạnh phúc và hy vọng tràn trề.

Giống như Arnaka tự bảo vệ mình bằng các tòa tháp, sẽ thật tuyệt nếu Đế chế có thể áp dụng một hệ thống như vậy, nhưng phạm vi mà Đế chế phải bảo vệ vượt quá hàng trăm lần so với Arnaka.

Việc xây dựng hệ thống phòng thủ bằng cách sử dụng những tòa tháp khổng lồ đó hẳn đã tiêu tốn phần lớn sức mạnh quốc gia còn lại của Arnaka.

Phải có một lý do tại sao Đế chế không thể sử dụng một hệ thống phòng thủ như vậy.

Harriet lặng lẽ nhìn đường phố và người dân Arnaka.

Biểu hiện của cô ấy tràn ngập cảm giác tội lỗi và buồn bã không thể giải thích được.

Cô không thể không nghĩ đến vô số thành phố và con người không thể an toàn, mặc dù thủ đô vẫn an toàn.

Cung điện màu trắng Arnaria, dường như được tạc từ một ngọn núi, cũng còn nguyên vẹn.

Cảnh quan của Arnaka không thay đổi nhiều, ngoại trừ những bức tường và tháp bao quanh ngoại ô thành phố.

Sự khác biệt duy nhất là sự chán nản và tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt của những người trên đường phố.

Không có ai để nói chuyện.

Arnaka đã trở thành một thành phố bị bao phủ bởi sự im lặng kỳ lạ.

Đôi khi, Harriet nói rằng cô đã quan sát những đứa trẻ chơi đùa trên những ngọn tháp cao của Arnaria.

Nhưng bây giờ, không có đứa trẻ nào được tìm thấy, ngay cả khi chúng tôi mở to mắt tìm chúng.

Harriet là một người hoàn toàn vô tội liên quan đến nguyên nhân của sự cố Cổng.

Vậy mà cô ấy đi bên tôi với vẻ áy náy như thể mọi việc đều do cô ấy chịu trách nhiệm.

Quê hương mà Harriet hằng mong ước đã trở thành một thành phố đầy hoang vắng và tĩnh lặng.

*Loé!

Chúng tôi nhìn thấy một ánh sáng nhấp nháy ở giữa thành phố từ xa.

Đó là nơi mà một cổng dịch chuyển được cho là đã từng tồn tại.

Bây giờ, một nhóm người xuất hiện với một tia sáng ở một nơi dường như được sử dụng làm điểm dịch chuyển.

Mắt Harriet mở to.

"Ah... Cha..."

Công tước Saint-Owan và nhóm pháp sư của ông xuất hiện qua điểm dịch chuyển.

Khi Công tước và nhóm pháp sư của ông ta đến điểm dịch chuyển, những người xung quanh họ không cúi đầu mà vội vã rời khỏi nơi này.

Như thể họ đã nhìn thấy một sự tồn tại ô uế.

Như thể đã quen với những tình huống như vậy, Công tước chỉ dẫn đầu nhóm pháp sư đi về phía Cung điện Trắng.

Chúng tôi thấy những người dân nhìn thấy Công tước và nhóm pháp sư của ông ta tránh sự hiện diện của họ, và mọi người đóng cửa sổ của họ.

Không ai công khai nguyên rủa họ.

Tuy nhiên, bầu không khí cho thấy rõ ràng rằng mọi người đều nhận ra Công tước là người cần tránh.

Sự im lặng và tĩnh lặng của Arnaka.

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc biết lý do.

Công chúa đứng về phía Ma vương.

Arnaka hiện đã an toàn, nhưng một khi tình hình này được giải quyết, sự trả đũa của Đế chế sẽ bắt đầu chống lại Công quốc Saint-Owan.

Tương lai của Công quốc Saint-Owan, Công quốc Saint-Owan và Arnaka đã được biết trước.

Tuy nhiên, họ không thể rời khỏi Arnaka vì ở bên ngoài không an toàn.

Đó là lý do tại sao họ quay mặt đi khỏi Công tước như thể họ đang đối mặt với hình ảnh của cái chết.

Mặc dù họ biết rằng quay lưng lại với Công tước sẽ không tránh được số phận đen tối sẽ ập đến với Công quốc Saint-Owan, nhưng họ vẫn làm như thể đó sẽ là một sự tha tội sau này.

“Cha...”

Harriet, nhìn thấy cha mình, nhà vua, người đang bị xa lánh, nhắm chặt mắt lại.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy ra từ đôi mắt nhắm nghiền của cô.

Tôi không mong đợi sự huy hoàng từ Arnaka.

Nói một cách chính xác, Arnaka ở trong tình trạng tốt hơn nhiều so với các thành phố khác.

Các tòa tháp bảo vệ thành phố và khả năng hỗ trợ của thành phố vẫn chưa vượt quá giới hạn do lượng người đổ về quá đông.

Tuy nhiên, mọi người đều biết rằng cái giá phải trả cho tội lỗi của Công chúa sẽ đến.

Đó là lý do tại sao thành phố tràn ngập trầm cảm.

Harriet và tôi đang ở một nơi có thể nhìn thấy Cung điện Trắng của Arnaria từ xa.

Người dân không phát điên vì hận thù và giận dữ, nhưng thành phố tràn ngập sự tuyệt vọng và chán nản.

Đó là tình trạng hiện tại của Arnaka.

"Muốn gặp thì làm đi."

"..."

Những người bảo vệ Arnaria không phải là con người.

Chúng đều là những con golem được tạo ra bằng Ma thuật.

Vì vậy, nếu Harriet muốn gặp Công tước, cô ấy có thể.

Harriet biết tất cả các tình huống.

Không phải ý muốn của tôi đã gây ra sự cố Cánh cổng.

Tuy nhiên, có một thực tế là mọi người ở Arnaka có thể hy sinh vì sự lựa chọn của cô ấy.

“Em... có đáng không?”

Chính vì thế Harriet không khỏi cảm thấy tội lỗi.

Ngay cả khi sự cố Cổng không phải do ý muốn của tôi, mọi người sẽ không tin điều đó.

Vì vậy, nếu quả báo của nhân loại giáng xuống Arnaka, Harriet không thể không chịu trách nhiệm về điều đó.

Trách nhiệm đối với Công chúa đã phản bội nhân loại không nên do quốc gia và công dân gánh chịu, mà là do chính Công chúa.

Từ góc độ đó, Harriet không khỏi nghĩ rằng cô không còn mặt mũi nào để gặp cha mình.

Cô ấy có thể sẽ phải nghe những lời quở trách từ chính miệng của cha mình về những lựa chọn đại dột mà cô ấy đã đưa ra.

Cô ấy có thể nghĩ rằng cha cô ấy sẽ giữ cô ấy lại và không để cô ấy đi.

Cô ấy có thể nghĩ rằng cô ấy sẽ nghe thấy tất cả những lời lẽ thù hận và tức giận từ các thành viên trong Gia tộc mình.

“Chỉ vì anh gọi em là Đồ ngốc không có nghĩa là anh nghĩ em ngu ngốc, em biết mà.”

"....."

"Công tước Saint-Owan mà anh từng gặp là một người nên được gọi là một người cha đa tình."

Trên thực tế, ấn tượng đầu tiên của tôi về Công tước Saint-Owan là ông ấy là một người cha yêu con.

"Giống như em không phải Đồ ngốc, phụ thân em cũng không hẳn là ngốc."

Tôi đưa tay chạm vào khuôn mặt giấu trong áo choàng của Harriet.

“Giống như em thông thái, cha em, Công tước Saint-Owan, cũng phải là một người thông thái.”

"....."

"Chắc hẳn ông ấy đã cố gắng hiểu tại sao em lại phải làm như vậy, và chắc hẳn ông ấy đã tìm ra câu trả lời nào đó."

Giống như Harriet khôn ngoan, tôi nghĩ Công tước Saint-Owan cũng phải là một người khôn ngoan.

Không phải ngẫu nhiên mà Harriet de Saint-Owan được sinh ra.

"Cuối cùng, cha mẹ không thể không tin tưởng con cái của họ nhiều như họ không thể tin tưởng chúng."

Cũng như việc cha mẹ không thể tin tưởng con cái là điều phổ biến, vào một số thời điểm quyết định của cuộc đời, cha mẹ không còn cách nào khác là phải tin tưởng con cái.

Họ sẽ nghĩ rằng chắc hẳn phải có một sự tất yếu nào đó đằng sau sự lựa chọn mang tính quyết định của con mình.

Công tước Saint-Owan sẽ không phải là một kẻ ngốc.

"Vậy em đi gặp đi."

Đó là lý do tại sao tôi không nghĩ Công tước Saint-Owan sẽ giữ Harriet lại và không để cô ấy đi. Harriet lặng lẽ nắm tay tôi, mà tôi đưa ra trước mặt cô ấy.

"Ừm... Em sẽ đi."

Có phải lời nói của tôi đã cho cô ấy một chút can đảm?

"Và em chắc chắn sẽ trở lại."

Đã đi hết con đường này, cô ấy không thể chỉ nhìn thấy sự tuyệt vọng của thành phố và rời đi.

Cô ấy đã đối mặt với trách nhiệm nặng nề mà cô ấy phải gánh chịu.

Cô ấy không được phép lấy ít nhất niềm vui và nỗi buồn của cuộc hội ngộ sao?

Con gái của Công tước, người đã biến mất sau Ma vương, đã trở lại.

Nhưng không có náo động.

Hệ thống an ninh của Arnaria nằm dưới sự kiểm soát của Gia tộc Công tước, và có rất ít người hầu ở Arnaria.

Báo cáo được thực hiện thông qua con golem đã không đến tai công chúng và chỉ những thành viên trong Gia tộc Công tước mới biết rằng cô con gái mất tích đã đến thăm.

Cô con gái lặng lẽ trở về cuối cùng đã có thể đổi mặt với Gia tộc sau một thời gian rất dài.

Cô con gái trở về không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trở thành tội nhân.

Trái ngược với sự sợ hãi của Harriet, ba người anh trai, bao gồm cả Nữ công tước xứ Saint-Owan, không hề mắng mỏ đứa em út đã gây ra gánh nặng lớn cho Gia tộc.

Đó chỉ là một cuộc hội ngộ đầy nước mắt.

Mặc dù có một cuộc trò chuyện dài, nhưng Harriet cũng như các thành viên trong Gia tộc Công tước không nói một lời nào về Ma vương.

Họ thậm chí không hỏi cô ấy đã ở đâu hay cô ấy thế nào.

Như thể chỉ cần an toàn là đủ.

—Mẹ cô và ba anh trai.

Vẫn chưa đủ, nhưng sau khi kết thúc câu chuyện, Harriet cuối cùng đã bước vào thư viện của Đại Công tước lần cuối.

Ở đó, Đại công tước Saint-Owan, với sự mệt mỏi không thể xóa nhòa trên khuôn mặt, đã có mặt.

Luôn nghiêm khắc nhưng luôn tốt bụng, Đại công tước, người đôi khi cố gắng kiểm soát con gái mình bằng vũ lực, đã có một cái nhìn rất khác so với trước đây.

"Ngồi xuống."

Trước những lời quá đơn giản cho một cuộc hội ngộ đã được chờ đợi từ lâu, Harriet ngồi xuống ghế với vẻ mặt cứng đờ.

Những cuộc trò chuyện quan trọng luôn đến từ miệng của cha cô.

Vì vậy, đã la mắng khi làm điều gì đó sai trái.

Lệnh đi đến Temple.

Và lệnh rời bỏ Temple.

Tất cả đều từ miệng Đại công tước mà ra.

Không một lời trách móc hay quở trách nào từ các thành viên trong Gia tộc vì ai cũng biết đó là vai của Đại công tước xứ Saint-Owan.

Bởi vì mọi người đều biết rằng những lời như vậy là vai trò của người Gia chủ, nên cả mẹ cô và các anh trai cô đều không bao giờ nói về điều đó với Harriet.

Đối với Harriet, cha cô là một người khó chịu.

Khó chịu lắm lắm về cô ấy.

Bực bội lo lắng cho cô.

Khó chịu không thích thất bại của mình.

Nhưng giờ đây, Harriet phải đối mặt với cha cô, người đứng đầu Gia tộc, với tư cách là một tên tội phạm đã đưa ra một lựa chọn có thể dẫn đến sự tan vỡ của Gia tộc.

Cô con gái khó ưa đã đưa ra một quyết định có thể làm tan vỡ Gia tộc Saint-Owen lâu đời.

Cô ấy đã lấy được dũng khí từ những lời nói của Reinhardt và quay trở lại Arnaria.

Gia tộc cô, những người mà cô đã gặp lại sau một thời gian dài, rất vui vì sự an toàn của cô.

Nhưng giờ đây, Harriet cảm thấy như mình đang đứng trên ghế phán xét.

Cô cảm thấy như thể cô phải giải thích chi tiết tội ác của mình và trả giá cho nó.

Vậy bây giờ.

Lần đầu tiên trong đời, vẻ mặt nghiêm nghị của cha khiến cô sợ hãi.

‘Thật nhẹ nhõm khi con còn sống.’

‘Con đã trở lại an toàn.’

Ông ta không nói bất cứ điều gì như thế, nhưng thay vào đó, với một giọng bình thường, bảo cô ngồi xuống ghế như thể cô đang ở trong phòng xử án. Ông ấy thật đáng sợ.

Harriet ngồi đối diện với Đại công tước, nhìn chăm chăm vào mắt ông một cách tuyệt vọng với vẻ mặt cứng đờ.

Nước mắt như ứa ra.

Ông luôn là người cha ôm cô và hành động khó chịu.

Nhưng tại sao ông không ôm cô trong tình huống như thế này?

Thật không công bằng.

Tôi biết mình đã làm sai, và tôi biết mình đã phạm một sai lầm lớn.

Bây giờ ông ấy sẽ không phiền phức nữa, ông ấy không thể ôm cô sao?

Cô muốn nói điều đó, nhưng miệng cô không thể mở ra.

“Con thật sự trở về?”

Trước câu hỏi của Đại công tước, Harriet lặng lẽ cúi đầu.

Cô phải rời đi sớm. Và ngay cả khi cô muốn quay lại, cô không thể trong tình huống này.

Đại công tước dường như đã hiểu, gật gật đầu.

“Con có biết sự lựa chọn mà mình đã chọn lựa?”

"....."

Đại công tước im lặng nhìn Harriet.

"Nếu tình trạng này không chấm dứt, nhân loại sẽ bị hủy diệt, Gia tộc Saint-Owan và Công quốc sẽ kết thúc."

"Nếu tình hình này được giải quyết, cơn thịnh nộ của Đế chế sẽ nhắm vào Gia tộc chúng ta, Gia tộc Saint-Owan và Công tước sẽ kết thúc."

"Con gái ta."

"Ta chỉ hỏi con một chuyện."

"Đó có phải là lựa chọn mà con sẽ không hối hận, ngay cả khi điều đó xảy ra?"

Vô số cái chết.

Sự phá hoại của Gia tộc.

Đó có phải là sự lựa chọn mà cô ấy sẽ không hối hận ngay cả khi những điều như vậy xảy ra?

Cô con gái út lặng lẽ nhìn vào mắt cha trước câu hỏi của người Gia chủ.

Đó không phải là đổ lỗi hay quở trách.

‘Con đã làm gì và đã ở đâu cho đến bây giờ?’

‘Tại sao con lại đưa ra lựa chọn như vậy?’

Đó không phải là loại câu hỏi.

Là một thành viên của Gia tộc, là một cá nhân.

Đó là câu hỏi liệu cô ấy có hối hận về những quyết định mà mình đã đưa ra hay không.

Harriet nghĩ lại hai năm trước.

Cô tin tưởng Reinhardt. Đó là lý do tại sao cô ấy đưa ra những quyết định và lựa chọn đó. Vào thời điểm xảy ra sự cố Cánh cổng, cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bây giờ, Harriet đã biết toàn bộ sự thật.

Tại sao sự cố Cánh cổng lại xảy ra, Akasha là gì, mọi người đã hiểu làm điều gì.

Ma Vương thực sự là ai.

Bây giờ cô đã biết mọi chuyện.

Nhưng, tiếc nuối.

Cha cô hỏi cô về sự hối hận.

Nếu quê hương của cô ấy bị phá hủy và tất cả các thành viên trong Gia tộc cô ấy chết vì quyết định của cô ấy?

Harriet nghiêng răng, nhắm chặt mắt lại.

“Con nghĩ... con sẽ hối hận...”

“...”

Cô không khỏi hối hận.

Nước mắt chảy dài trên đôi mắt nhắm nghiền của Harriet.

"Nhưng... dù vậy... Cha... ý con là..."

"Nếu... con có thể quay trở lại ngày hôm đó 2 năm trước... cho dù con biết... rằng mọi chuyện sẽ thành ra thế này... cho dù con biết..."

“Con nghĩ... con sẽ làm điều tương tự một lần nữa...”

Cô sẽ hối hận.

Ngay cả khi Công quốc Saint-Owan bị phá hủy và tất cả các thành viên trong Gia tộc đều chết.

Cô vẫn nghĩ mình phải giúp Reinhardt.

Mặc dù cô ấy sẽ hối hận, nhưng cô ấy sẽ lặp lại sự lựa chọn này, điều mà cô ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hối hận.

Chắc chắn, không phải là cô ấy không đạt được bất cứ điều gì.

Không chỉ để giúp Reinhardt, mà vì cô ấy có thể cứu nhiều người.

Bây giờ cô biết rằng sự lựa chọn này không chỉ mang lại những hậu quả sai lầm.

Không phải cô không hối hận, nhưng biết mình không thể không hối hận, cô vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Khi nghe những lời của cô con gái út, Đại công tước lặng lẽ gật đầu, nhìn cô con gái đang khóc.

"Con gái của ta, con có tài năng lớn nhất trong lịch sử lâu đời của Gia tộc Saint-Owan."

"..."

"Đó là lý do tại sao con sẽ là hậu duệ khôn ngoan nhất trong lịch sử của Gia tộc chúng ta."

Đại công tước đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đến gần cô con gái đang khóc và nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cô.

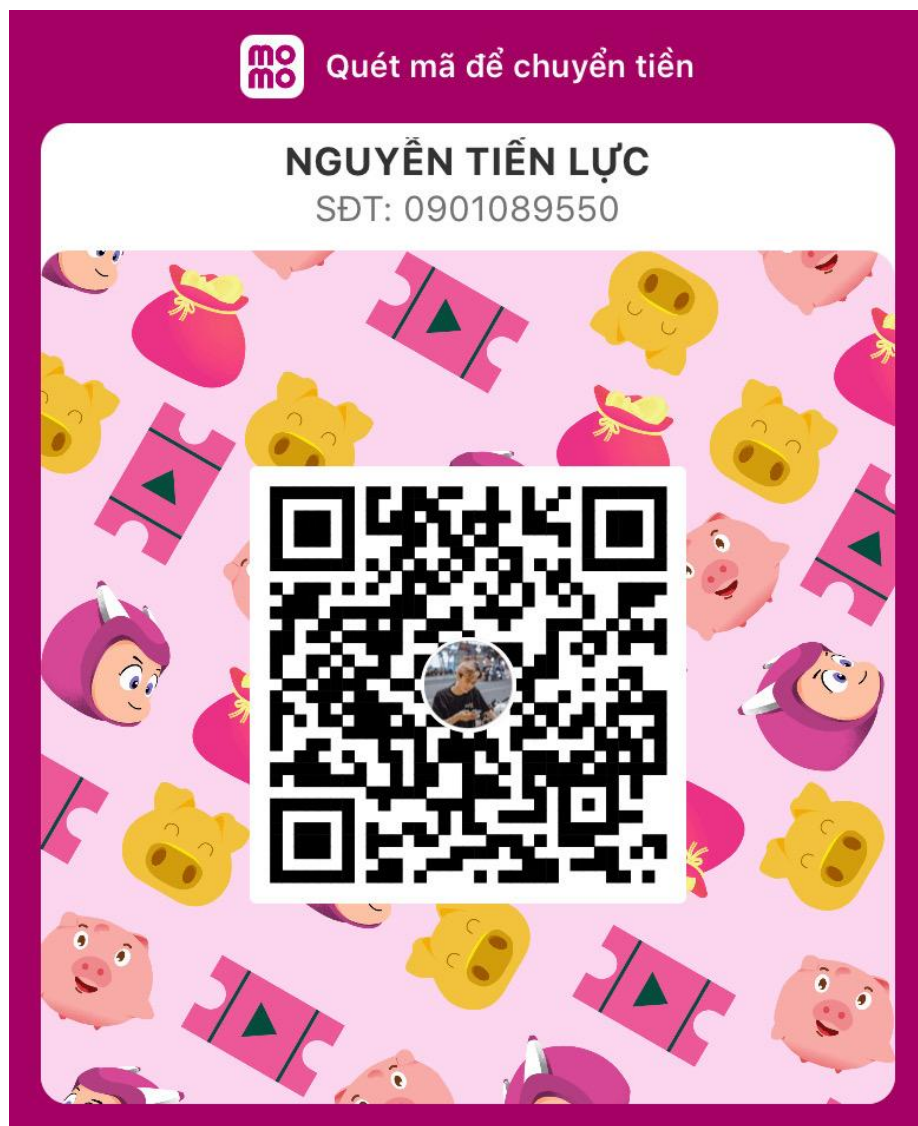
"Cho nên ta tin quyết định của con là đúng."

"U'... Araaaaraaaa ..."

"Bây giờ chúng ta hãy ôm nhau, con gái của ta."

Đó là lúc Harriet cuối cùng cũng có thể cho phép mình khóc, ôm lấy người cha mà cô vô cùng kính trọng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading